ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně **Gladius International s. r. o.,** se sídlem Olomouc, Litovelská 1349/2b, zastoupené JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem se sídlem Prostějov, Palackého 151/10, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství,** se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 17. 10. 2023, č. j. 60 Af 23/2022 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně v daňových přiznáních k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za období od listopadu 2007 do června 2008 vykázala nadměrné odpočty. Správci daně vznikly pochybnosti o správnosti údajů uvedených žalobkyní, proto u ní zahájil postup k odstranění pochybností, který vyústil ve vyměření daně platebními výměry. Poté, co bylo první (zamítavé) rozhodnutí žalovaného o odvolání proti těmto platebním výměrům zrušeno soudem, změnil je žalovaný tak, že žalobkyni přiznal odpočty v jí tvrzené výši a nadměrné odpočty jí byly dne 5. 8. 2020 vráceny.

[2] Správce daně následně čtyřmi rozhodnutími ze dne 6. 8. 2020 přiznal žalobkyni úroky. Rozhodnutími č. j. 1589355/20/3101-52521-809785 a č. j. 1589359/20/3101-52521-809785 (dále jen „rozhodnutí č. 355 a č. 359“) přiznal žalobkyni úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1 daňového řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „daňový řád“), a to konkrétně rozhodnutím č. 355 úrok z jednotlivých nadměrných odpočtů za období od 22. 3. 2011 do 22. 5. 2020 v celkové výši 440 251 Kč a rozhodnutím č. 359 úrok z částek přeplatků na daních z příjmů, které byly použity na úhradu nedoplatku na DPH za období od 3. 1. 2012 do 22. 5. 2020, v celkové výši 81 724 Kč. Rozhodnutími č. j. 1589369/20/3101-52521-809785 a č. j. 1589378/20/3101-52521-809785 (dále jen „rozhodnutí č. 369 a č. 378“) přiznal žalobkyni úroky z vratitelných přeplatků dle § 155 odst. 5 daňového řádu z částek nadměrných odpočtů a použitých přeplatků za období od 23. 5. 2020 do 5. 8. 2020.

[3] Žalobkyně proti všem čtyřem rozhodnutím podala společné odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 4. 2022, č. j. 15217/22/5100-41456-712955 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl odvolání žalobkyně toliko proti rozhodnutím č. 355 a č. 359. Dospěl k závěru, že správce daně postupoval v souladu s daňovým řádem, přiznal-li žalobkyni úrok z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 1, a nikoliv dle odst. 2 téhož ustanovení. Uvedl, že ve věci byl sice vydán exekuční příkaz k provedení exekuce přikázáním pohledávky z účtu žalobkyně, na jeho základě ale nebylo nic vymoženo, protože žalobkyně svůj účet zrušila ještě před tím, než byl exekuční příkaz doručen bance. Podle žalovaného tedy nedošlo k intenzivnějšímu zásahu do majetkových práv žalobkyně, který by bylo třeba kompenzovat úrokem dle § 254 odst. 2 daňového řádu.

[4] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, kterou Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci, v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Uvedl, že správce daně vydal dne 5. 2. 2014 exekuční příkaz č. j. 260335/14/3101-25202-800355, kterým nařídil daňovou exekuci přikázáním pohledávky z účtu žalobkyně. Exekuční příkaz byl žalobkyni doručen dne 17. 2. 2014 a poddlužníkovi (bance) dne 13. 2. 2014. Přípisem z téhož dne banka sdělila správci daně, že žalobkyně svůj účet zrušila dne 6. 2. 2014, proto příkaz nelze realizovat. Na základě toho správce daně rozhodnutím ze dne 20. 2. 2014, č. j. 346474/14/3101-25202-800355, daňovou exekuci zcela zastavil. Krajský soud obecně souhlasil s názorem žalobkyně, že daňová exekuce je zahájena již samotným vydáním exekučního příkazu a že smyslem zvýšené sazby úroku z neoprávněného jednání správce daně podle § 254 odst. 2 daňového řádu je kompenzovat intenzivnější zásah do vlastnického práva daňového subjektu, než jaký nastane při dobrovolné úhradě daňové povinnosti. Žalovanému dal ale za pravdu v tom, že v posuzované věci k takovému zásahu nedošlo, neboť zrušila-li žalobkyně svůj účet ještě předtím, než se stal exekuční příkaz účinným (s ohledem na data doručení exekučního příkazu žalobkyně o jeho vydání ani nemohla vědět), byla celá daňová exekuce ryze formálním postupem, který nemohl vést ke vzniku jakékoliv újmy na právech žalobkyně. Ostatně, není-li v daňové exekuci žádná částka vymožena, chybí pro výpočet zvýšené sazby úroku dle § 254 odst. 2 daňového řádu základ, což se podává z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2023, č. j. 10 Afs 78/2022 - 38, či ze dne 15. 12. 2020, č. j. 3 Afs 155/2019 - 40.

[5] Dle krajského soudu za neoprávněné vymáhání ve smyslu § 254 odst. 2 daňového řádu nelze považovat ani převedení přeplatků, které žalobkyni vznikly na daních z příjmů, na úhradu doměřené DPH. Zvýšená sazba úroku podle § 254 odst. 2 daňového řádu se totiž uplatní jen ve vztahu k *vymoženým* částkám, a ne všechny postupy správce daně v rovině platební, mezi které se řadí též převedení přeplatku na jiné dani ve smyslu § 154 daňového řádu, lze označit za *vymáhání daně*. K tomu soud odkázal na právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Afs 170/2015-28, č. 3434/2016 Sb. NSS.

[6] Krajský soud dále uvedl, že rozsudek ze dne 9. 5. 2023, č. j. 4 Afs 42/2023-41, ve kterém kasační soud dospěl k závěru, že i převedení přeplatku na úhradu nedoplatku může být úročeno zvýšenou sazbou podle § 254 odst. 2 daňového řádu, byl vystaven na jiných skutkových okolnostech. Šlo o to, že k převedení přeplatku došlo až po zahájení daňové exekuce, a navíc v době, kdy tato stále probíhala. V nyní řešené věci však došlo k převedení přeplatku více než dva roky před tím, než byla zahájena ryze formální daňová exekuce, kterou nebylo ničeho vymoženo. K tomu odkázal na rozsudek ze dne 29. 8. 2022, č. j. 8 Afs 272/2020 - 46, ve kterém Nejvyšší správní soud potvrdil, že prosté převedení přeplatku bez současného vedení daňové exekuce není *vymáháním* a nenáleží tak za něj úrok ve dvojnásobné výši. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 Afs 299/2015 - 61, na řešenou věc nedopadá, neboť skutková situace v jím řešené věci byla odlišná. Krajský soud uzavřel, že žalobkyni nemohla vzniknout žádná újma v podobě omezené dispozice se svým majetkem, navíc na základě daňové exekuce ani v jakékoli souvislosti s ní nebylo nic vymoženo. Chybí zde tedy základ, který by se měl úročit zvýšenou sazbou dle § 254 odst. 2 daňového řádu. Újmu, která byla způsobena žalobkyni tím, že nemohla disponovat s částkami odpovídajícími daňovým odpočtům, správní orgány kompenzovaly úrokem dle § 254 odst. 1 daňového řádu. Ohledně něj žádné námitky žalobkyně nevznesla. Žalovaný tedy postupoval správně, přiznal-li žalobkyni úrok postupem dle § 254 odst. 1 daňového řádu.

[7] Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadila pod § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatelka uvedla, že byť na základě exekučního příkazu ze dne 5. 2. 2014 nebylo nic vymoženo, tím, že se po určitou dobu nacházela v exekuci, došlo k poškození jejího dobrého jména a ke zhoršení výborného skóringu a úvěrového rámce. Dopady exekučního příkazu byly značné, přestože trvaly velmi krátce a na jeho základě nebylo nic vymoženo. Tyto dopady představují důvody pro aplikaci § 254 odst. 2 daňového řádu. Názor krajského soudu, dle kterého lze uvedené ustanovení aplikovat pouze pokud byla fakticky vymožena nějaká částka, zcela ignoruje nepeněžní ingerenci do práv daňového subjektu. Přitom posláním úroku má být odčinění všech negativ, tj. jak majetkové, tak nemajetkové újmy, což vyplývá též z § 254 odst. 6 daňového řádu. Je tomu tak proto, aby daňové subjekty byly zbaveny potřeby obracet se s neuspokojenými nároky na ministerstvo postupem dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Ostatně povinnost hradit dvojnásobný úrok při provádění exekuce nezávisle na jejím výsledku vyplývá jak z nadpisu předmětného ustanovení, tak z jeho prostého textu. Odpovědnost je zde dána za jakékoliv neoprávněné

jednání, neoprávněné vedení exekuce nevyjímaje (odtud název *úrok z neoprávněného jednání správce daně*). Prostý text zákona úrok spojuje s *vymáháním*, nikoli *vymožením*. Nedokonavost slovesa tak ukazuje na to, že k aplikaci tohoto ustanovení je třeba přistoupit nezávisle na výsledku. Je dán rovněž základ úročení, kterým je v případě stěžovatelky celá výše nezákonně zadržovaných odpočtů. Krajský soud tedy nezohlednil specifika úroku z neoprávněného jednání správce daně pramenící z prostého textu zákona, ale i jeho smyslu a účelu. Tím je hradit pokud možno veškerou újmu daňového subjektu vzniklou již jen ze skutečnosti, že bylo zahájeno exekuční řízení. V důsledku toho krajský soud dospěl k nesprávnému právnímu závěru, že stěžovatelce dvojnásobný úrok nepřísluší.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že smyslem § 254 odst. 2 daňového řádu je paušalizovaná (zjednodušená) náhrada majetkové újmy, což vyplývá již z rozsudku kasačního soudu č. j. 3 Afs 155/2019 - 43. V případě úroku dle § 254 odst. 2 daňového řádu musí existovat (i) určitý základ v podobě nezákonně vymožené částky a rovněž (ii) určité období, po které bylo nezákonně vymáháno, a (iii) úroková sazba stanovena zákonem. Jelikož na stěžovatelce nebylo na základě nezákonné exekuce nic vymoženo, nevznikla jí žádná majetková újma, která by mohla být dle § 254 odst. 2 daňového řádu nahrazena, neboť chybí základ pro výpočet tohoto úroku. Žalovaný nezpochybňuje, že stěžovatelce mohla vzniknout nemajetková újma, nicméně její náhradu musí stěžovatelka uplatnit ve zvláštním řízení podle zvláštního zákona, což vyplývá rovněž z § 254 odst. 6 daňového řádu. Navrhl proto, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

[10] Stěžovatelka v replice uvedla, že předpoklad, dle kterého není-li na základě nezákonné exekuce ničeho vymoženo, nedochází ke vzniku majetkové újmy, je vadný. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 299/2015 - 61, se podává, že je třeba oddělovat prosté pochybení v nalézací rovině (základní úrok) od samotného vedení exekuce (dvojnásobný úrok). Citelnost provádění exekuce tak není spojena s vymoženou částkou jako takovou, ale s tím, že nějaká částka byla tímto citelnějším prostředkem vůbec vymáhána; to se podává rovněž z rozsudku kasačního soudu č. j. 3 Afs 155/2019 - 40. To je důvod, proč se dvojnásobný úrok uplatňuje pouze po dobu provádění exekuce. Po skončení exekuce se úrok vrací na svou základní sazbu nezávisle na tom, zda exekuce byla úspěšná (zda se v ní podařilo něco vymoci), což plyne z rozsudku kasačního soudu č. j. 4 Afs 42/2023 - 41. Dvojnásobný úrok tak má krýt negativa spojená s prostým vedením exekuce, nikoli odčiňovat to, že nějaká částka byla exekucí vymožena. Již jen prosté vedení exekuce je zvýšeným zásahem do práv daňového subjektu, který prvotní pochybení v nalézací rovině násobí. Marnou exekuci nelze vydávat za toliko formální úkon. Pouze přiznání dvojnásobného úroku po dobu vedení exekuce tak odpovídá smyslu a účelu zákona.

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4 věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Podle § 178 odst. 1 daňového řádu platí, že *daňová exekuce se nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení.*

[14] Podle § 254 odst. 1 daňového řádu platí, že *„dojde-li ke zrušení, změně nebo prohlášení nicotnosti rozhodnutí o stanovení daně z důvodu nezákonnosti nebo z důvodu nesprávného úředního postupu správce daně, náleží daňovému subjektu úrok z částky, která byla daňovým subjektem uhrazena na základě tohoto rozhodnutí nebo v souvislosti s tímto rozhodnutím, který odpovídá ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o 14 procentních bodů, platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, a to ode dne následujícího po dni splatnosti nesprávně stanovené daně, nebo došlo-li k úhradě nesprávně stanovené daně později, ode dne její úhrady.*

[15] Podle § 254 odst. 2 daňového řádu platí, že *v případě, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, náleží mu za dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení úrok podle odstavce 1 ve dvojnásobné výši; nárok na tento úrok nevzniká, pokud je neoprávněnost exekuce způsobena pozdějším vyslovením neúčinnosti doručení rozhodnutí nebo navrácením lhůty v předešlý stav.*

[16] Podle § 254 odst. 6 daňového řádu platí, že *úrok přiznaný podle tohoto ustanovení se započítává na přiznanou náhradu škody způsobenou daňovému subjektu nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem správce daně.*

[17] V nyní posuzované věci přiznal správce daně stěžovatelce rozhodnutím č. 355 úrok podle § 254 odst. 1 daňového řádu od 22. 3. 2011 do 22. 5. 2020, neboť stěžovatelce chybně stanovil daň, v důsledku čehož nezákonně zadržoval stěžovatelkou vykázané nadměrné odpočty na DPH. Bylo tedy postihováno negativní jednání správce daně ve fázi nalézací (při stanovení daně). Rozhodnutím č. 359 pak správce daně přiznal stěžovatelce úrok dle téhož ustanovení od 3. 1. 2012 do 22. 5. 2020, v souvislosti s převedením přeplatků na daních z příjmů, které byly použity na úhradu nedoplatku na DPH. Bylo tedy postihováno negativní jednání správce daně ve fázi platební ve smyslu § 154 daňového řádu (přičemž je nesporné, že k převedení přeplatků došlo více než dva roky před zahájením daňové exekuce). Dle názoru stěžovatelky však ode dne zahájení daňové exekuce (5. 2. 2014), kterou měl být postižen její bankovní účet, jí měl být přiznán úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu, neboť přestože na základě této exekuce nebylo ničeho vymoženo (bance byl exekuční příkaz doručen dne 13. 2. 2014 a téhož dne banka sdělila, že postižený bankovní účet byl dne 6. 2. 2014 zrušen, a tedy správce daně exekuci dne 20. 2. 2014 zastavil), exekuce představovala nepeněžní zásah do práv stěžovatelky a poškodila její pověst u předmětné bankovní instituce.

[18] Kasační argumentace stěžovatelky není důvodná, neboť závěry městského soudu plně odpovídají judikatuře Nejvyššího správního soudu. Ten již v rozsudku č. j. 5 Afs 170/2015 - 28, uvedl, že rozdíl mezi odst. 1 a odst. 2 § 254 daňového řádu je v tom, že *„v prvém případě je postihováno negativní jednání správce daně v rovině nalézací (při stanovení daně), zatímco v druhém případě jde o sankci v rovině platební. Z důvodové zprávy však nevyplývá, že odst. 2 se vztahuje na veškerá řízení v rovině platební. Dovolává-li se stěžovatel aplikace § 254 odst. 2 daňového řádu pro všechna řízení, která platební*

rovina zahrnuje, nelze mu přisvědčit. Rovina platební je v zákoně upravena: Hlava V: Placení daní; mimo jiné zahrnuje Díl 5. - vymáhání daní. Pokud § 254 odst. 2 daňového řádu spojuje přiznání úroku ve výši dvojnásobku výslovně pro případ, že bylo na daňovém subjektu vymáháno neoprávněně, nelze dovozovat, že tomu tak je v celé rovině platební, tedy ve všech případech spadajících pod celou Hlavu V nazvanou Placení daní. Pokud by zákonodárce podmínky pro přiznání úroku z neoprávněného jednání správce daně v § 254 odst. 2 hodlal nastavit jinak, resp. i pro jiné případy, musel by to vtělit do textu zákona. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že výklad zákona nelze opřít pouze o výklad gramatický, který je v daném případě zcela jednoznačný. Nicméně ani užitím jiných výkladových metod nelze dospět k závěru o nutnosti širšího výkladu pojmu ´vymáhání´, jak tvrdí stěžovatel. Vymáhací řízení je jedním z několika možných řízení, která mohou probíhat v rámci Hlavy V. daňového řádu, tedy v rovině platební, má svá zákonem stanovená pravidla a postupy, které nelze bez zákonné opory promiscue vztahovat i na případy ostatní, byť se odehrávají v rovině platební a byť mohou mít pocitově i fakticky pro daňový subjekt obdobný dopad jako ´nucený´ výkon rozhodnutí. Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že není rozdílu, jestliže správce daně vymůže úhradu daně daňovou exekucí nebo tím, že zabaví každý přeplatek na dani, který daňovému subjektu vznikne v průběhu posečkání příslušenství daně, které se později ukáže nezákonně sděleným." Tyto závěry kasační soud následně potvrdil například v rozsudku č. j. 8 Afs 272/2020 - 46 (viz jeho odst. [12] až [15] odůvodnění).

[19] Lze tedy konstatovat, že zcela obstojí závěr krajského soudu, podle kterého prosté převedení přeplatku bez současného vedení daňové exekuce není *vymáháním* a nenáleží za něj úrok ve dvojnásobné výši.

[20] Názor stěžovatelky, dle kterého jí měl být po dobu trvání předmětné exekuce přiznán úrok dle § 254 odst. 2 daňového řádu z celé výše nezákonně zadržovaných odpočtů a převedených přeplatků, vyvrací rovněž rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Afs 78/2022 - 38. Zde kasační soud uvedl, že daňová exekuce je zahájena vydáním exekučního příkazu, jímž se určuje, které majetkové hodnoty daňového subjektu jsou postihovány, přičemž právě a jen ve vztahu k těmto, konkrétní exekucí postiženým, majetkovým hodnotám, je daňový subjekt ve svém vlastnickém právu omezen. Smyslem úroku podle § 254 odst. 2 daňového řádu je nahradit daňovému subjektu škodu, která mu vznikla proto, že po určitou dobu nemohl nakládat s postiženými majetkovými hodnotami. Tato škoda bude pro různé exekuce (zahájené různými exekučními příkazy) odlišná; jiná bude, pokud daňový subjekt nemůže nakládat se svou nemovitostí (je proti němu vedena exekuce prodejem nemovitosti), a jiná v případě, že nemůže nakládat s finančními prostředky na svém účtu (kvůli exekuci přikázáním pohledávky z bankovního účtu). Podle § 254 daňového řádu mají být daňovému subjektu přiznány úroky z částky, kterou správce daně zadržuje neoprávněně. Pokud tuto částku správce daně získal neoprávněným vymáháním, úročí se po dobu neoprávněně vedeného exekučního řízení nikoliv standardně, ale dvojnásobně. Z toho ovšem vyplývá, že škoda vzniklá daňovému subjektu v důsledku exekučního řízení, které nevyústilo v připsání jakékoliv částky na účet správce daně, nemůže být (ani částečně) nahrazena na základě § 254 odst. 2 daňového řádu. V takovém případě totiž chybí základ pro výpočet úroku. (blíže k nutnosti existence základu pro výpočtu úroků viz odst. [22] až [24] odůvodnění rozsudku č. j. 10 Afs 78/2022 - 38).

[21] Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že exekuce nařízená exekučním příkazem ze dne 5. 2. 2014 nemohla být nikdy provedena, protože postižený účet byl zrušen dne 6. 2. 2014, tedy předtím, než mohla být exekuce účinně zahájena (exekuční rozkaz byl bance doručen až dne 13. 2. 2014). Stěžovatelka tedy nebyla předmětnou exekucí ve svém vlastnickém právu (k movitým věcem – finančním prostředkům deponovaným na účtu) nijak omezena; v kasační stížnosti ostatně sama pouze tvrdila, že v důsledku doručení exekučního příkazu bance se jí u této banky zhoršil úvěrový rating. Byť kasační soud nevylučuje, že stěžovatelce mohla vzniknout v souvislosti s doručením exekučního příkazu bance určitá nemajetková újma (spočívající v poškození její pověsti před bankovní institucí), tato tvrzená újma jí nemůže být nahrazena zjednodušeným způsobem podle § 254 odst. 2 daňového řádu, protože chybí základ pro výpočet úroku. Účelem § 254 daňového řádu je paušalizovaná nahrada škody daňovému subjektu za neoprávněné jednání správce daně, které zasáhlo do jeho vlastnického práva, a nahrazení „ceny peněz“, s nimiž daňový subjekt nemohl v důsledku neoprávněného jednání správce daně disponovat (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 Afs 148/2017-36, č. j. 7 Afs 299/2015 - 61, nebo č. j. 4 Afs 42/2023 - 41). Prostřednictvím § 254 daňového řádu se tedy nelze domáhat náhrady tvrzené (nemajetkové) újmy na pověsti daňového subjektu, neboť k takové náhradě bude chybět základ pro výpočet úroku, jako tomu bylo v nyní posuzovaném případě.

[22] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že v minulosti považoval za částky, které správce daně neoprávněně zadržoval v důsledku neoprávněného vymáhání, nejen částky získané díky exekučním příkazům, ale například i výnos z prodeje nemovitosti *pod tlakem správce daně* (rozsudek ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 Afs 299/2015 - 61, č. 3515/2017 Sb. NSS) nebo převedený přeplatek (rozsudek ze dne 9. 5. 2023, č. j. 4 Afs 42/2023 - 41); na oba tyto rozsudky ostatně stěžovatelka odkazovala v kasační stížnosti. V těchto případech bylo nicméně rozhodující, že proti daňovým subjektům v těchto věcech bylo před získáním částek zahájeno exekuční řízení, které dosud trvalo (byť postihující jiné majetkové hodnoty) a existovaly částky, které bylo možno úročit. V případě stěžovatelky tyto podmínky splněny nebyly, neboť k zadržení vykázaných nadměrných odpočtů i převedení přeplatků došlo více než dva roky před zahájením exekuce (tedy nikoli pod bezprostředním tlakem probíhající exekuce či v jejím rámci) a stěžovatelka současně na základě exekuce nebyla nijak přímo zasažena ve svých vlastnických právech, v důsledku čehož ani není částky, kterou by bylo možné použít jako základ pro výpočet úroků.

[23] Lze tak uzavřít, že s ohledem na okolnosti posuzované věci ani následné zahájení daňové exekuce, jejímž podkladem jsou tytéž exekuční tituly (platební výměry), na jejichž úhradu správce daně před zahájením exekuce převedl přeplatky či v souvislosti se kterými zadržoval daňovým subjektem tvrzené nadměrné odpočty, nemůže být důvodem pro aplikaci § 254 odst. 2 daňového řádu vůči částkám zadržovaným či převedeným před zahájením této exekuce, neboť tyto částky nebyly ani vymoženy v rámci exekučního řízení, ani k jejich zadržování/převedení nedošlo *pod bezprostředním tlakem* probíhající exekuce. Závěry krajského soudu tedy jsou zcela v souladu se zákonem i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

[24] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[25] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se žádnému z účastníků náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení : Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 14. ledna 2025

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu